

Samen.

Per is weer thuis.
En daar ben ik heel blij om.
Oké het is geen hond maar een poes.
Van een ander geslacht.
Maar wat maakt dat uit, ze hoort bij ons.
Ze is bij ons geboren uit een zwerfkatje.
Een zielig mager ding dat rond oktober bij ons onder de heg zat.
Dag na dag en het werd steeds kouder.
Steeds roepend ik hoef geen kat, kwam er een kartonnen doos en een badlaken.
Dat werd weggezet in de oude schuur die we toen nog hadden.
Een bakje brokjes.
Ik ging 's avonds toch maar met melk naar buiten.
En toen kwam ze binnen.
En is niet meer weggegaan.
Het was toen half november.
Eind april was ze dik.
Niet gewend aan een poes of kater ging me toch een licht op.
Katje was zwanger.
15 mei zijn ze geboren.
Het waren er drie.
'S morgens plat op mijn buik, in mijn badjas, in de regen heb ik ze tussen de steigerpalen uitgevist die er toen nog lagen voor de oude schuur.
Ik wist niet wat ik er mee moest.
Ze waren helemaal koud en onder de modder.
Een wasmand met gaatjes, je kon hem uitklappen, met een badlaken klaar gezet.
Een voor een onder het lauw water afgespoeld.
In de mand gelegd.
Moeder poes was tevreden.
Ik zat onder de blubber en had kou.
Eerst douchen.
Nadat ik gedoucht had, had Katje een klein ding uit de mand gemikt.
Dood.
Toen waren er nog twee.
Het werden Per/ongeluk, omdat ze per ongeluk bij ons geboren waren en mei de 15e.
Ze waren op 15 mei geboren.
Per was de eerste die ik opgevist had.
Mei is naar een goede vriendin gegaan.
Maar pas met 18 weken.
We hebben van ze genoten.
En we hadden Rimmel nog, onze oude Jack Russell.
Rimmel hielp Katje met het verzorgen van de jonge.
Drie katten en een hond.
Het ging prima.
Mei ging weg en we besloten om Per te houden.

Katje is vijf maanden later aangereden en gestorven.
Rimmel is twee jaar later gestorven, ze was oud.
Het ging niet meer.
Omdat ik pas thuis was uit het ziekenhuis, was het verstandig om even te wachten voordat we weer aan een pup begonnen.
Ondertussen hadden we wel een mooi nieuw tuinhuis.
Dat mocht je geen schuur noemen.
Jan zelf gemaakt.
Ook de deur compleet met mooie profielen.
Ik was blij met deze ruimte, we wonen klein.
We hadden alleen Per nog.
Wat miste ik de gezelligheid van een hond!
Op een middag een week of 6 later keken wij elkaar aan boven een mok koffie.
En Jan loste de verlossende woorden.
'We doen het, we nemen weer een hond!'
'Wat wil je?'
'Een Schnauzer!'
Ik hoefde er niet eens over na te denken.
Ik was er al zo lang stuk van.
En Réfa kwam!
Toen we met onze prachtige pup van kennel van de Oldert uit Milheeze thuis kwamen, stond Per voor het hekje achter.
Dat doet ze altijd als ze de auto hoort.
Maar deze keer was het anders.
Ze kan niet praten, maar haar groene ogen zeiden mij genoeg.
Gewend om nu alleen te zijn accepteerde zij geen indringer.
Een vies harig geval hadden we vast.
Stond op vier poten.
Kon nog lopen ook.
Kwam achter haar aan.
Ze pikte het niet!
Weg was Per.
Vier dagen.
En we misten haar.
Ze hoorde ook bij ons.
We hadden de tuindeur open gezet voor het geval dat...
Het was eind juni en stralend weer.
De vijfde dag liet ze zich voor het eerst zien.
We hielden Réfa even binnen.
We hadden haar bakje met eten in het tuinhuis gezet misschien kwam Per toch eten.
Na acht dagen was haar etensbakje leeg.
Een slag gewonnen.
Jan had een soort tentje gekocht om in te slapen en dat op een dik stuk tempex gezet.
Ze moest eens kou krijgen.
Ze kwam eten.
Ze bleef niet slapen.
Was Réfa buiten, was er geen Per.
Tot vorige zomer ze toch kwam kijken.

Het andere harige geval op vier poten viel toch wel mee.

Réfa vond het prachtig en liep altijd naar haar toe.

Weg was Per.

Toch deden we niks en lieten het gebeuren.

Jan had ondertussen het idee, als ik nou eens een rond gat onderin de deur van het tuinhuis maak...

Misschien komt ze dan wel slapen.

Een kattenluik was geen optie.

Ondanks dat Per bij ons geboren is, is ze heel erg schuw.

Prachtig rond gat in de nieuwe deur.

Eind september zagen we dat ze er voor het eerst in had geslapen.

Réfa stond ondertussen regelmatig met haar kop door het gat van de deur.

Van binnen komen was geen sprake.

We speelden met Réfa in de tuin.

Per kwam kijken.

Vorige zomer laat in augustus in de middag keek ik naar buiten en wist niet wat ik zag.

Ze lagen samen achter in de tuin, in het gras te zonnen.

Ik kon wel huilen.

Ik kreeg de hoop dat het goed zou komen.

Toch is dat aan Réfa te danken.

Ze had geduld met Per.

Per ging Réfa steeds meer accepteren.

Réfa stak alleen haar kop in het gat van het tuinhuis als ze stond te eten.

Ze blafte nooit.

Krabbelde of sprong niet tegen de deur.

En Per kwam steeds vaker.

Toen op een avond, begin september en nog lekker weer hoorde ik ttss ttss een pootje van Per tegen onze tuindeur.

Ze kwam Réfa halen.

Ik deed de deur open.

Per kwam binnen.

Loerde rond.

Alles nog hetzelfde.
Vertrouwd.
Per is weer thuis.
Slaapt thuis in een nieuw mandje onder de kachel
Het duurde twee en een half jaar.
Maar ze zijn weer samen.
We zijn weer compleet.
Acceptatie van elkaar, al duurt het even...
Het worden leuke feestdagen!
Voor iedereen fijne feestdagen.
Een heel gezond en liefdevol 2020.

José Goense

